

## Kapitola 5

ROSE

Kde do háje vězí? Prohledala jsem celý tenhle dům, všech milion pokojů, prošla jsem zahrady, ale po mém manželovi ani vidu, ani slechu. V minulosti bych už šlela strachy. Ale teď? Teď nemáme nepřátele ani záhady, které bychom museli řešit. Takže se znovu ptám, kde ten chlap vězí?

„Copak ho tak moc děsíš?“ šeptám, nosem laskám Magginu tvářičku a nasávám přitom její úžasnou miminkovskou vůni. Nikdy mě to neomrzí. Posilovna je poslední místo, kam se jdu podívat, protože, chudák můj manžel, co by dělal v posilovně? Od té doby, co se naše dcera narodila, chodí po světě zbitý, zatím nebyl schopný cvičit. V posilovně nikoho nevidím, obracím se k odchodu, ale pak zaslechnu zvuk a zastavím se ve dveřích. Zamračím se, vcházím zpátky a prohledávám prostor. „Bože můj,“ vydechnu, jakmile zahlédnu bosé chodidlo na konci posilovací lavice. Vydám se tam a houpu Maggie, protože kňourá. Nahlédnu za lavici a musím se usmát. Leží tam na zádech, ruce a nohy doširoka roztážené, ústa otevřená. Můj zabiják, teď vypadá jako budižkničemu. Skoro je mi líto ho budit. *Ale jen skoro.*

Obcházím lavici a štouchám do něj svou Ugg bačkorou. „Je čas vstávat, tatko.“

Danny zamručí, zamumlá, vydechne a mávne rukou do prázdna, jako by hledal tlačítko budíku. „Ještě dvě minutky.“

„Ne, žádné dvě minutky.“ Potřebuju se vysprchovat, musím si už umýt vlasy a potřebuju... se dát do pořádku. Už několik týdnů jsem nepoužila vosk v místech, kde by ho každá žena měla používat pravidelně.

„Vstávej, Danny,“ vydechnu, klekám si k němu a strkám do něj. „Chci se vysprchovat.“ V tomhle domě je sice tucet lidí, kteří by mi přiběhli na pomoc a Maggie by pohlídali. Ale nikdo z nich není její táta, v posledních dnech bylo báječné mít ho kdykoli po ruce.

Shlédnu na Maggie. Je plně vzhůru, její modré oči jsou stejně pronikavé jako oči jejího otce. I stavbu kostí zdědila po něm. „Jak typický, já si prodělala porodní bolesti, a ty si klidně vylezeš celá podobná tatínkovi.“ Nicméně nebudu lhát, jsem si celkem jistá, že i Danny prodělal během porodu dost bolestivé chvíle. Musela jsem se mu omlouvat, kdykoli jsem ho poškrábala, stiskla nebo praštila.

Porovnám si Maggie v náručí, ujistím se, že je pěkně zachumlaná, a pokládám ji na Dannyho zjizvenou hrud'. Řezné rány, díry po kulkách. Jak tohle všechno jednou vysvětlíme naší dceři, až bude dorůstat? Jak jí řekneme, odkud pochází?

Opatrně ji pouštím a sleduji, jak její váha na jeho hrudi Dannyho pomalu přivádí zpátky k životu. Jeho ruka ji instinktivně přidržuje, Danny se nadechuje a zvedá malou do výšky, načež ji při výdechu zase zhoupne dolů. Otevírá jedno oko, shlíží na ni. Nikdy nepřestanu obdivovat to, jak se na ni dívá. Znamená pro něj život. Dává jí pusku na hlavičku a zvedá si ji o trochu výš, aby si mohl užít to, co jsem si před chvílí užívala já. Její vůni.

„Ty naše zlodějko spánku,“ brblá a znovu zavírá oči. „Jsi ničitelkou mého sexuálního života.“

Směju se, ale uvnitř se spíš šklebím. Při pomyslení na penetraci se otřesu. A moje prsa se devadesát procent času tváří jako před výbuchem, takže ani tam nás nečeká žádná zábava. Chudák.

„Co to tady dole děláš?“ ptám se.

Ani neotevře oči. „Přišel jsem si zacvičit, spadl jsem a praštil jsem se do hlavy.“

Protočím panenky a vstávám z podlahy. „No tak, vstávej, potřebuju jít ven.“ Otáčím se a směřuju ke dveřím.

„Cože? Ven? Kam?“